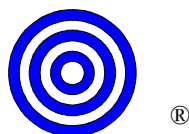

HEIJASTE

3/2002 18.9.2002

18. vuosikerta

Irtonumero 4,00 €

21.8.7 eKr [1351:5]

<i>Tapio Talvitie</i>	Puheenjohtajan kynästä.....	3
<i>Matti Heinonen</i>	Jeesuksen lapsuudenkoti.....	4
<i>Martti Vanninen</i>	Arkkitehtoniset sfäärit. Osa 5: Suursektori	10
<i>Seppo Niskanen</i>	Tapahtumapaikkana Dourdan Pariisin lähellä	12
<i>Ritva Niemeläinen</i>	Kauneuden sivullinen	13
<i>Kalevi Krekilä</i>	Liian korkea kynnyks	14
<i>Martti Vanninen</i>	Internetistä siepattua.....	15

HEIJASTE

Julkaisija: Suomen Urantia-seura r.y.

Päätoimittaja

Martti Vanninen
Krattivuorentie 9 E 13, 02320 ESPOO
Puh. (09) 809 2160; 040 727 8714
martti.vanninen@kolumbus.fi

Toimitussihteeri

Leena Kari
Pohj. Hesperiank. 37 B 44, 00260 HELSINKI
Puh. (09) 445 883
leena.kari@kolumbus.fi

Toimittajat

Maija Heikkilä
Kallioharjuntie 8
00930 HELSINKI
Puh. (09) 323 4147

Seppo Kanerva
Aurinkoranta 6 B 22
00990 HELSINKI
Puh. (09) 694 7989
040 5243 795
seppo.kanerva@mediakoti.fi

Jouni Nurmi
Laivalahdenkaari 15 A 17
00810 HELSINKI
Puh. (09) 755 5070
jouni.s.nurmi@luukeku.com

Heijaste on Suomen Urantia-seura r.y:n julkaisu, jonka toimittaa seuran julkaisukomitea. Heijasteessa julkaistaan *Urantia-kirjan* aihepiiriin liittyviä **kirjoituksia** ja keskustelupuheenvuoroja. Heijaste toimii myös seuran tiedotus- ja ilmoituslehtenä. Heijaste ei ota vastaan **mainoksia**. Myöskään muita kuin seuran omia **ilmoituksia** ei pääsääntöisesti julkaista, mutta tapauskohtaisesti voi asiasta neuvotella päätoimittajan kanssa.

Toimitus pidättää oikeuden tekstien kielellisiin korjauksiin. Mahdollisista sisältömuutoksista neuvotellaan kirjoittajan kanssa. Kirjoituksista ei makseta palkkiota. Suorat lainaukset *Urantia-kirjasta* tulee merkitä *Urantia-kirja/Hakemisto* -teoksessa tai *Urantia-kirjan* tietokoneversiossa käytettyä merkintätapaa noudattaen; esimerkiksi [2002:6] tarkoittaa sivun 2002 kuudetta kokonaista tekstikappaletta. Toimitus voi suostua julkaisemaan kirjoituksen nimimerkillä vain poikkeustapauksessa.

Kaikki Heijasteessa esitetyt tulkinnat *Urantia-kirjasta*, mielipiteet ja päätelmät ovat kirjoittajien omia eivätkä välttämättä edusta Urantia-säätiön, Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen tai Suomen Urantia-seura r.y:n kantaa.

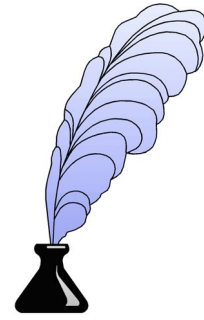
Lehteen tarkoitettu aineisto voidaan osoittaa päätoimittajalle tai toimitussihteerille. Tilaukset, peruutukset tai osoitteenmuutokset osoitetaan toimittaja Seppo Kanervalle.

Heijaste on Suomen Urantia-seuran jäsenlehti, mutta se on kenen tahansa tilattavissa. Vuosikertaus (kalenterivuosi / neljä numeroa) maksaa 15 euroa, irtonumero 4 euroa. Tilaus astuu voimaan, kun tilausmaksu on maksettu Suomen Urantia-seuran pankkitilille: **Nordea 142730-102126**. Pankkisiirtolomakkeeseen tulee merkitä **tilaajan nimi ja osoite**.

Pyydämme lähettämään numeroon 4/2002 tarkoitettun aineiston toimitukselle 15.11.2002 mennessä.

Suomen Urantia-seura r.y.	PL 212, 00101 HELSINKI Sähköposti: urantia-seura@urantia.fi Verkkosivu: http://www.urantia.fi
Urantia-säätiön Suomen-toimisto	PL 18, 15101 LAHTI Puhelin ja faksi: (03) 777 8191 Sähköposti: urantia-saatio@urantia.fi Verkkosivu: http://www.urantia.org
• Suomen Urantia-seuran yleinen pankkitili: (lahjoitukset, Heijasteen tilausmaksut)	Nordea 142730-102126
• Suomen Urantia-seuran käännösrahasto: (lahjoitukset vironkielistä käännöstä varten; keräysluvan numero: OKU 139A)	Nordea 142730-102399
• Urantia-säätiön pankkitili Suomessa (lahjoitukset):	Sampo 800012-70160873

Puheenjohtajan kynästä

Seuramme kesäpäivät ja vuosikokous pidettiin tällä kertaa Tampereella, ja ajankohtana oli perinteisesti kesäkuun toinen viikonloppu. Päivillä oli 43 kävijää – kiitos osallistujille! Aiheena oli "Jeesuksen lapsuus ja nuoruus", ja päivät oli järjestänyt seuramme konferenssikomitea. Paikka, Näsijärven rannalla oleva kylpylä, oli tarkoitukseen sopiva ja säätkin mitä suotuisimmat. Päivien aihe oli niin laaja, että näkökulmia asiaan olisi löytynyt vielä useammallekin päivälle. Mutta ainahan asioissa joutuu tekemään kompromisseja käytettävissä olevan ajan ja luennoitsijoiden sekä muiden resurssien suhteen. Valintojen tekeminen on aina priorisointia ja joskus karsimista. Unohtaa ei myöskään sovi sitä, että luennoitsijoista ei ole ylitarjontaa, joten jos omassa mielessäsi on jokin esittämisen arvoinen, *Urantia-kirjaan* liittyvä näkökulma, pohdinta tms., niin olet tervetullut sen julkituomaan. Tilaisuuksiahan on monia: mm. kesä- ja talvipäivät, Helsingin esitelmätilaisuudet Meritullinkadulla, Heijaste, IUA Journal ja Urantias-lista.

Vuosikokouksessa 2002, joka järjestettiin kesäpäivien aattona, oli 22 henkilöä, joista 2 oli ei-jäseniä. Kokous sujui mutkitta, kiitos kokouksen puheenjohtajan ja edellisen hallituksen harkittujen esitysten, jotka tälläkin kertaa hyväksyttiin muutoksitta. Edellisen hallituksen toimintaa voisi hyvinkin kuvata sanoilla selkeä, avoin, rehellinen ja harkittu. Ja tässähän olisikin ohjenuoraa myös seururan nykyiselle hallitukselle: kyetä toimimaan korkeimpien ihanteidensa ja parhaimpien kykyjensä mukaisesti seururan tavoitteiden hyväksi myös jatkossa, kuten jäsenistöltä saamamme mandaatti meidät valtuuttaa.

Jäsenmäärä on myös asia, joka puhuttaa tämän tästä. Miksi jäseniä on niin vähän? Mitä suurempi jäsenmäärä tarkoittaisi, ja mitä se toisi tullessaan?

Suomessa *Urantia-kirjaa* on myyty noin 5 000 kpl ja koko maailmassa vähän vajaa miljoona. Silti järjestäytyneitä lukijoita on maailmassa vain parituhatta ja Suomessa seuramme jäseniä on tällä hetkellä 71. Järjestäytyneisyysaste tällä tapaa laskettuna on kovin alhainen: Suomessa noin 1,5 % ja maailmassa

noin 0,2 %, edellyttäen että jokaisen painetun kirjan on lukenut vähintään yksi ja eri henkilö, mikä nyt ei ihan pidä paikkaansa, mutta suuntaa antavasti kuitenkin.

On muistettava, että järjestäytyneiden lukijoiden (eli seururan) toiminta on suunnattu yhtä lailla niin jäsenten kuin ei-jäsentenkin hyväksi, heitä millään tapaa erottelematta. Samoin ei-jäsenet voivat toimia samojen tavoitteiden hyväksi eli osallistua ja pitää luentoja seuramme tilaisuuksissa, lukea Heijastetta ja kirjoittaa siihen, osallistua opintoryhmiin ja jopa isännöidä niitä jne. Ainoa ero lienee se, että seuramme hallitukseen ja komiteoihin voidaan sääntöjemme mukaan nimittää vain seururan jäseniä, sekä se, että vuosikokoukseen osallistuvilla ei-jäsenillä ei ole virallista esitys- eikä äänioikeutta. Mielestäni nämä ovat viisaasti harkittuja periaatteita: kenenkään osallistumista ei syrjitä, ja seura pysyy jäsentensä käsissä ja ohjauksessa.

Jäsenyysvaatimuksista monelle suurin lienee se, että on lukenut *Urantia-kirjan* kokonaisuudessaan. Tämä osaltaan rajoittaa jäsenmäärää nykyiselleen. Seuramme kun ei tunne ns. kannatus- tai puolijäsenyyttä. Mutta olisiko se edellä kuvatun perusteella edes tarpeellistakaan? Seuran jäsenyys kun ei kysy, mihin uskontoon kuulut tai uskotko edes *Urantia-kirjaan*, tai ymmärsitkö lukemasi saatikka miten tulkitset sen sanomaa, vaan ainoastaan, oletko **lukenut** sen. Kaikki saavat uskoa, kokea ja ymmärtää kirjan sanoman omalla tavallaan. Useimmille lukijoille tuottaa suurta lohtua saada kuulla toisten ihmisten käsityksiä ja kokemuksia kirjan sisällöstä ja sen vaikutuksesta toisten jokapäiväiseen elämään ja kasvuun, mikä onkin yksi merkittävimpiä aiheita koontumisillemme ja koko seururan toiminnalle. Sillä varsin usein se, joka *Urantia-kirjaa* lukee, se *Urantia-kirjasta* puhuu; sen elävää sanomaa on vaikea pitää vakana alla.

Luonnollisesti suurempi jäsenmäärä olisi meille ilo, ja se toisi seuramme toimintaan kaivattuja resursseja. Samoja henkilöitä ei tarvitsisi kuormittaa toistuvilla luentopyynnöillä ja muilla tehtävillä; saataisiin lisääntyvää monipuolisuutta, spontaanisuutta ja elävyyttä. Toisaalta seuramme toiminta pysyy –

ehkä (!) – yhtenäisempänä, kun jäsenet ovat kirjan lukeneita eivätkä vain pikaisesta mielijohdeesta seuraan liittyneitä, jotka olisivat ehkä vain kuulleet kirjasta muutamia irrallisia otteita toisten tulkitsemina. Nyt jäsenet tietävät oletettavasti paremmin, mihin ovat liittymässä. Jäsenmaksun suuruus taas on kaavailtu niin, että sillä tuotolla seura ei tavoittele voittoa mutta toivottavasti kattaa kulunsa. Eli vaikka muut yhdistykset saattaisivat tavoitella jäseniä tuoton ja vaikutusvallan takia,

meidän ensisijainen ilomme olisi kuitenkin *Urantia-kirjan* sanoman leviäminen ja asiallinen levittäminen yhä useampien veljemme tietoisuuteen ja sitä kautta tapahtuva yksilökohtainen kasvu, mikä lopulta koituu meidän kaikkien hyväksi.

Hyvää syksyn jatkoa!

Tapio Talvitie

Jeesuksen lapsuudenkoti

MATTI HEINONEN

(Esitelmä kesäpäivillä 2002)

Kristityt ovat jo lähes kahdentuhannen vuoden ajan tehneet pyhiinvaellusmatkoja eri puolille Palestiinaa halutessaan käydä niillä paikoilla, jotka liittyvät Jeesuksen elämään. Sadattuhannet ihmiset ovat vierailleet Jerusalemin lisäksi Betlehemissä, Nasaretissa, Kaanaassa, Kapernaumissa ja muilla pyhillä paikoilla. Monien sellaisten kohteiden kivipintojen ja -esineiden kulmat, joissa Jeesuksen oletetaan eläneen tai käyneen, ovat kulu-neet pyöreiksi sen seurauksena, että vuosien varrella jopa miljoonat matkustavaiset ovat kuluttaneet niitä jaloillaan tai kosketelleet käsillään.

On kuitenkin mahdollista, että on olemassa eräs Jeesuksen elämään liittynyt varsin keskeinen paikka, joka on lähes koskematon ja jossa juuri kukaan ei ole käynyt, nimittäin hänen lapsuudenkotinsa. Ei ole käynyt, koska talon olemassaolosta ei ole tiedetty kuin vain hyvin pienessä piirissä ja vain suhteellisen lyhyen ajan. Nasaretissa on tosin ollut pitempään kaksikin paikkaa, joissa Josefin ja Marian talon uskotaan sijainneen. Tämän alustuksen tarkoituksena on kuitenkin selvittää tarkemmin muun muassa *Urantia-kirjan* antamien tietojen valossa sitä, sijaitisiko Jeesuksen lapsuudenkoti kyseisillä paikoilla vaiko kenties toisaalla Nasaretin kaupungissa.

Jeesuksen elinaikana Nasaret oli pieni kylä, jossa asukkaita on arveltu olleen vain muutama sata. Kaupungin nimeä ei kuitenkaan mainita Vanhassa testamentissa eikä Uutta testamenttia lukuun ottamatta missään muussakaan vanhassa kirjallisessa lähteessä. Tänä päivänä Nasaret on melko laaja, kukkuloille levittäytynyt etelägalilealainen kaupunki, joka sijaitsee 360–450 metriä merenpinnan yläpuolella. Nasaretissa on yli 50 000 asukasta, joista lähes puolet on arabikristittyjä ja toinen puoli muslimeja ja jossain määrin juutalaisia. Juutalaiset muuten kutsuvat kristittyjä

vielä nykyäänkin hepreankielisellä nimellä ”notsrim”, joka tulee juuri sanasta nasaretilainen.

Marian ilmestyksen kirkko

Nasaretin kaupunkikuvaa hallitsee fransiskaaniensa vuonna 1969 valmistunut Marian ilmestyksen kirkko, jonka on suunnitellut italialainen arkkitehti Giovanni Muzio. Se on viides samalle paikalle rakennettu kirkko ja saanut nimensä sen perimätiedon mukaisesti, että Gabriel ilmestyi Marialle juuri tällä paikalla. Vuonna 1955 paikalla aloitetuissa kaivauksissa löydettiin ensimmäisen, varhaisten Jeesukseen uskovien rakentaman kirkon jäänteitä sekä kalkkikiveen hakattuja vesisäiliöitä, viini- ja varastoaltaita sekä päärynän muotoisia viljasiiloja. Toinen kirkko rakennettiin bysanttilaisella kaudella, kolmas 12. vuosisadan alussa, ja neljäs valmistui vuonna 1877. Marian ilmestyksen kirkko sijaitsee Nasaretissa paikalla, josta on 10–15 metrin pudotus alas tasaisemmalle alueelle, jossa nykyisin kulkee tie. Koska kirkko on jo viides temppele samalla paikalla, on täysin mahdollista, että Nasaretin synagogan tilalle on voitu aikanaan rakentaa kristillinen kirkko viimeistään siinä vaiheessa, kun kristinuskosta tuli Rooman valtionuskonto. Kuten *Urantia-kirja* kertoo, synagoga sijaitsi Nasaretissa keskeisellä ja näkyvällä paikalla lähellä kalliojyrkännettä (1686:6).

Tämän kirkon naapurustossa sijaitseva fransiskaaninen Pyhän Joosefin kirkko on rakennettu paikalle, jossa eräät uskovat Joosefin talon ja työpajan sijainneen. Fransiskaanisen perinnetiedon mukaan Marian ilmestys ja pyhän perheen koti sijaitsivat siis eri paikoissa. *Urantia-kirja* kertoo puolestaan Gabrielin ilmestyneen Marialle heidän kodissaan:

Gabriel ilmestyi Marialle marraskuun puolivälin

paikkeilla vuonna 8 eKr., kun tämä oli Nasaretin kodissa omissa askareissaan. [1346:1] Eräänä iltana, auringonlaskun aikaan, ennen kuin Joosef oli ehtinyt kotiin, Gabriel ilmestyi Marialle matalan kivipöydän vierellä, ja kun Maria oli tointunut järkytyksestään, Gabriel sanoi: ”Tulen hänen käskystään, joka on Mestarini ja jota olet rakastava ja vaaliva. Sinulle, Maria, tuon ilosanoman ilmoittaessani, että se, mikä sinussa on sinnyt, on taivaassa säädetty, ja ajan täytyessä olet synnyttävä pojan. Olet kutsuva häntä Joosuaksi, ja hän on laskeva taivaan valtakunnan perustan maan päälle ja ihmisten keskuuteen –.” [1346:4]

Pyhän Gabrielin kirkko

Perimätietojen ristiriitaisuutta kuvaa se, että kaupungissa on toisaalla vuonna 1771 rakennettu ortodoksinen Pyhän Gabrielin kirkko. Tämä kirkko on rakennettu ristiretkeläisten 12. vuosisadalla rakentaman kirkon paikalle, missä ortodoksisen perimätiedon mukaan enkeli Gabrielin sanotaan ensimmäisen kerran ilmestyneen Marialle. Saman perimätiedon mukaan uskotaan, että juuri tällä paikalla oli Jeesuksen lapsuudenkoti.

Gabrielin kirkko sijaitsee Marian lähteen vieressä Jeesuksen aikaisen Nasaretin itäosassa. Kirkon alla on pieni bysanttilainen basilika, jonka uskotaan olevan 400-luvulta jKr. Ortodoksikirkko sijaitsee Nasaretissa lähellä Marian kaivoa, joka saa vetensä akveduktia pitkin ylempänä olevasta lähteestä. Eräiden tietojen mukaan kaivo oli samalla paikalla jo 2000 vuotta sitten. *Urantia-kirjan* mukaan Joosefin ja Marian talo ei sijainnut kaivon vieressä. *Jeesuksen koti oli – jonkin matkan päässä kaupungin itäosassa sijainneelta kyläkaivolta.* [1349:8] Edellä mainitulla perusteella Gabrielin kirkko ei voisi olla Jeesuksen lapsuudenkodin sijaintipaikalla.

Kolmas ja vain vähän tunnettu potentiaalinen Jeesuksen lapsuudenkodin sijaintipaikka on ”Nasaretin Sisaret” -nimisen katolisen nunnaluostarin pihamaan alla. Koska tämän luostarin alueella suoritetuista kaivauksista on julkisuuteen saatu vain äärimmäisen vähän tietoja, aion tässä esityksessä keskittyä selvittämään näiden kaivauksien havaintoja. Pyrin vertaamaan löytöjä *Urantia-kirjan* antamiin tietoihin sekä muihin käytettävissä oleviin vanhoihin lähteisiin Jeesuksen kodista ja sen sijainnista. Näiden tietojen avulla saamme toivottavasti hieman lisävalaistusta tämän arkeologisen ongelman ratkaisemiseen.

Vanhoja Nasaretia koskevia kuvauksia

Nasaretissa asui epäilemättä joitakin Jeesuksen seuraajia jo ensimmäisellä vuosisadalla. Kristinuskon ei kuitenkaan heti vakiinnuttanut asemaansa edes Palestiinassa, sillä eräät keisarit alkoivat vainota kristittyjä, koska he eivät osallistuneet hallitsijakulttiin.

Vielä kolmannen vuosisadan alussa mithralaisuus oli Rooman valtionuskonto, kunnes keisari Konstantinus Suuri (288–337) takasi kristityille uskonnonvapauden. Konstantinus ei ainoastaan sallinut kristinuskon vaan alkoi suosia ja edistää sitä. Keisari oli itsekin tunnustava kristitty, vaikka ottikin kasteen ajan tavan mukaan vasta kuolinvuoteellaan. Hänen kuolemansa jälkeen yritettiin vanhojen jumalien asema palauttaa, mutta se ei onnistunut. Keisari Theodosius Suuri teki kristinuskosta valtionuskonnon, ja 380-luvulla kristinuskosta tuli ainoa sallittu uskonto.

Pyhiinvaeltaja **Egeria** sanoo 300-luvulla jKr. käyneensä Nasaretissa ja nähneensä siellä suuren kauniin luolan, jossa Maria oli elänyt. **Pyhä Hieronymus** vieraili Nasaretissa henkilökohtaisesti ensimmäisen kerran vuonna 386, ja hän kuvaa Nasaretia kertomalla: ”Siellä on kirkko paikassa, johon enkeli tuli ja ilmoitti Marialle tärkeän uutisen, ja siellä on toinen kirkko sillä paikalla, jossa Herra kasvatettiin.”

Vuonna 670 jKr. gallialainen piispa **Arculf** vieraili kaupungissa, ja latinankielisessä apotti **Adamanin** kirjaamassa matkakertomuksessa hän totesi Nasaretin kaupungista edellisiä yksityiskohtaisemmin seuraavaa:

”Nasaretin kaupunkia, jossa Arculf sai nauttia vieraanvaraisuudesta, ei ympäröinyt muuri, kuten Kapernaumia. Kaupungissa, joka oli rakennettu kukkulan rinteelle, oli kuitenkin korkeita rakennuksia. Kaupunkiin oli rakennettu myös kaksi suurta kirkkoa. Ensimmäinen, joka sijaitsi kaupungin keskustassa, oli rakennettu kahden (ravunsaaksi-)holvin päälle paikkaan, jossa aikanaan sijaitsi talo, jossa Herramme ja Vapahtajamme oli kasvatettu. Tämän kirkon, joka oli rakennettu kahden keskenään yhteydessä olevan holvin päälle, kuten aikaisemmin mainittu, alla – kahden hautapaikan välissä – sijaitsi hyvin puhdas lähde, josta koko väestö sai vetensä. Vesi nostettiin kirkkoon pienillä astioilla väkipyörän avulla. Toinen kirkko oli rakennettu paikkaan, jossa aikanaan sijaitsi talo, jossa arkkienkeli Gabriel vieraili siunatun Marian luona, jonka hän havaitsi olevan yksin ja jolle hän puhui. Saimme nämä tiedot Nasaretista pyhältä Arculfilta, joka nautti siellä vieraanvaraisuudesta kaksi yötä ja juuri yhtä monta päivää.” Tämä on tarkin Nasaretia koskeva kuvaus, johon myös kaksi varhaisempaa kilpailevaa teoriaa Jeesuksen lapsuudenkodin sijaintipaikasta perustavat näkemyksensä. Nasaretin Sisarten luostarin kanssa kilpailevat paikat ovat siis Pyhän Gabrielin kirkko ja Pyhän Joosefin kirkko.

Melko pian Arculfina Nasaretissa vierailun jälkeen muslimit valloittivat Palestiinan, mikä luonnollisesti vaikeutti kristittyjen asemaa Nasaretissa. **Pyhä Willibaldi** matkusti alueella vuosien 724 ja 726 välillä. Matkakertomuksessaan hän kertoi, että ”[Nasaretin] kristittyjen täytyi kerta kerran jälkeen

ostaa uudestaan kirkko pakanallisilta saraseeneilta aina kun jälkimmäiset päättivät tuhota sen”. Hänen tekstistään käy myös ilmi, että nykyisen Marian Ilmestyksen kirkon paikalla sijainnut kirkko oli ainoa, joka jäi jäljelle muiden tuhouduttua. Lukuun ottamatta 1100–1200-luvun ristiretkiäikää kristityillä ei ollut oikeutta rakentaa kirkkojaan uudestaan muslimien hallitessa aluetta. Lisäksi tuhottujen kirkkojen paikalle rakennettiin usein moskeija.

Jeesuksen lapsuudenkodin sijainti

Egerian, Hieronymuksen ja Eusebiuksen kertomuksista ei saa viitteitä Joosefin rakentaman talon sijainnista. Piispa Arculf antaa asiasta enemmän tietoa, mutta hänenkään kertomuksensa ei ole niin yksityiskohtainen, että siitä voitaisiin päätellä kirkon ja talon tarkka sijainti. Ainoastaan se, että Arculf käydessä Nasaretissa seitsemännellä vuosisadalla kaupungin keskustassa oli kirkko, jonka alla oli talo, ”jossa Herramme ja Vapahtajamme oli kasvatettu”. Myöskään *Urantia-kirja* ei kerro aivan täsmällisesti, missä Joosefin rakentama talo sijaitsi, mutta antaa asiaan kuitenkin lisävalaistusta:

Joosef ja Maria – – muuttivat siihen uuteen kotiinsa Nasaretissa, jonka Joosef oli kahden veljensä avustamana rakentanut. Talon sijaitsi ympäröivän maaseudun ylle lumoavana kohoavan kukkulamaaston juurella. Tässä erityisesti heitä varten valmistetussa kodissaan nuoret ja odotusentäyteiset vanhemmat olivat ajatelleet ottaa vastaan lupauksen lapsen – –. [1349:5]

Jeesuksen koti oli lähellä Nasaretin pohjoisosassa sijaitsevaa korkeaa kukkulaa ja jonkin matkan päässä kaupungin itäosassa sijainneelta kyläkaivalta. Jeesuksen perhe asui kaupungin laidalla, ja siksi hänen oli myöhemmin helppo lähteä tavan takaa tekemilleen kävelyretkille maaseudulle ja tehdä retkiä tämän lähikukkulon huipulle, kukkulan, joka on kaikista Etelä-Galilean kukkuloista korkein, ellei oteta lukuun Taaborin vuorijonoa idän suunnalla ja Nainin kukkulaa, joka oli jokseenkin yhtä korkea. Heidän kotinsa sijaitsi tämän kukkulan eteläisestä kalliokohoumasta hieman etelään ja itään ja mainitun kukkulan juuren ja Nasaretista Kaanaan päin johtavan tien puolivälissä. Sen lisäksi, että Jeesus harjoitti kukkulallakäipeilyä, hän seuraili kävelyretkillään myös mieluummin kapeaa polkua, joka kierteili kukkulan juurella koillisen suunnalla ja päättyi kohdassa, jossa se yhtyi Sepforiintiehen. [1349:8]

Tämä *Urantia-kirjan* kuvaus tuntuu melko yksityiskohtaiselta, mutta todellisuudessa taloa on pelkästään tuon kuvauksen perusteella lähes mahdollista sijoittaa tämän päivän Nasaretiin. Alueen maantieteelliset piirteet ovat siinä määrin suurimitta-kaavaisia, eikä käytössämme ole Jeesuksen aikaisen kaupungin karttaa, jota voisi käyttää apuna esimerkiksi Kaanaan päin johtavan tien paikallistamisessa. Kirjan kuvaus auttaa sikäli, että se melko varmasti sulkee pois ortodoksien esittämän vaihtoehdon siitä syystä, että Jeesuksen lapsuudenkoti ei sijainnut

paikkakunnan kaivon välittömässä läheisyydessä.

Urantia-kirja ei anna juurikaan tukea myöskään fransiskaani ehdokkaalle lapsuudenkodiksi, koska Pyhän Joosefin kirkko sijaitsee lähellä muinaisen Nasaretin keskustaa. Toinen seikka, joka puhuu tätä paikkaa vastaan, on se, että Joosefin työhuone ei ollut maan alla luolassa niin kuin fransiskaanit ovat esittäneet. Isä **Viaud** on suorittanut laaja-alaisia kaivauksia Pyhän Joosefin kirkon maaperässä, ja hänen löytöjensä perusteella voidaan todeta, että paikalla on ollut ristiretkeläisten aikaan kirkko, korkeudeltaan tosin vain kaksi metriä. Viaud oli ensimmäinen, joka esitti väitteen siitä, että Joosefin talo ja työpaja sijaitsivat kyseisellä paikalla. Kukaan Nasaretissa ennen 1700-lukua vierailut henkilö ei ole esittänyt Jeesuksen kotitalon sijainneen tuolla paikalla.

Arculf kertoo kirkon ja talon sijainneen seitsemännellä vuosisadalla kaupungin keskustassa ja *Urantia-kirja* puolestaan kaupungin laidalla. Selitys saattaa löytyä siitä, että kaupungin keskusta siirtyi asteittain tämän ”pyhän paikan”, Joosefin rakentaman talon ympärille. Jo Jeesuksen aikaiset saattoivat ryhtyä tekemään pyhiinvaellusmatkoja Jeesuksen Nasaretin kotitaloon. Myöhemmin kristinuskon vakiinnutettua asemansa neljännellä vuosisadalla Rooman valtionuskontona voidaan olettaa, että Joosefin ja Marian talon suojelemiseksi ryhdyttiin laajamittaisempiin toimiin. Tämä tietysti muutti koko Nasaretin luonnetta ja väkimäärää isojen rakennusprojektien myötä, ja sen myötä myös kaupungin keskusta siirtyi toiseen paikkaan. Kirkkojen rakentaja on mahdollisesti ollut kreivi Josef Tiberialainen, juutalainen käännyttäjä, jota lienee kannustanut tehtävään itse keisari Konstantinus.

Nasaretin Sisarten tontilla suoritettavat kaivaukset

Nasaretin sisaret olivat ensimmäisiä nunnia, jotka saapuivat Palestiinaan ristiretkeläisten jälkeen. Tammiukuussa 1855 he perustivat Nasaretiin apteekin, tyttökoulun ja orpokodin. Ostaessaan kaupungista Catafago-nimisen kartanorakennuksen he eivät arvanneet joutuvansa osalliseksi ”kilpailuun”, jota paikkakunnalla on käyty Jeesuksen lapsuudenkodin sijainnista. Luostari tarvitsi lisätiloja toiminnan laajennuttua, joten vuonna 1881 he ostivat kymmenen pientä luostarin seinänaapureina sijainnutta rakennusta ja niiden tontit. Näille tonteille rakennettiin kirkko ja luentosali.

Vuonna 1884 erään työmiehen ollessa puhdistamassa luostarin viisi metriä syvää kaivoa hän juuttui kaivon kapeaan suuaukkoon. Kun työtoverit tulivat auttamaan miestä ylös, he irrottivat yhden kiven, joka tipahti tyhjään tilaan. Kun miehet katsoivat lampun kanssa tilaa, he näkivät yllättäen suuren maanalaisen ristiholvikattoisen huoneen. Holvikaarta tarkemmin tutkittaessa siitä löytyi pieni ilma- tai valoluukku, joka oli suljettu. Luukun avaamisen jälkeen

nunnat ja oppilaat laskeutuivat välittömästi tilaan ja ryhtyivät puhdistamaan sitä noin 20 cm paksusta pöykerroksesta. Puhdistustyön aikana he havaitsivat eräänlaisen porttikäytävän, joka johti 16 metriä pitkään, neljästä seitsemään metriä leveään ja kahdeksan metriä korkeaan luolaan. Osittain kallioon kaivetun tilan kupolissa oli pieni aukko, jonka kautta tilaan loisti hieman ulkovaloa, mistä syystä tilaa alettiin kutsua ”valoisaksi luolaksi”. Kun tilaa puhdistettiin, sieltä löytyi muun muassa kolme matalaa vesiallasta, jotka oli kaivettu kallioon, marmoripylvään palasia, bysanttilaisia kolikoita, terrakottalamppuja ja mosaiikkiornamenteja. Valoisasta luolasta Sisaret löysivät irrallaan oleviin kivenlohkareisiin kaivettuna neljä allasta, ja niiden toiselta puolelta ohuen seinämän takaa he löysivät kolme katakombihautakammiota. Yhdestä niistä löytyi pystyasentoon haudatun miehen luuranko. Luurangon kädessä oli sormus, josta oli poistettu kivi. Valoisan luolan eteläpäästä he löysivät lisää katakombityyppisiä hautakammioita. Idän puolella olevalta seinältä he löysivät alimman askeleen vanhasta portaikosta, jota pitkin pääsi laskeutumaan luolaan. Kun arkeologi ja Palestiinan historian tuntija **Victor Guérin** vieraili luolassa 1888, hän auttoi Sisaria löytämään vanhan kirkon perustukset. Hän löysi nimittäin pilarit, jotka olivat tukeneet tilan yläpuolelle aikanaan rakennetun kirkon lattiaa.

Arkeologisten löytöjen perusteella voidaan päätellä, että tontilla sijainnut kirkko on tuhoutunut polttamalla. Ristiretkeläiset rakensivat luonnollisesti kirkon uudestaan, kunnes joutuivat vetäytymään Palestiinasta. Sisarten tontille rakennettiin myös pari moskeijaa, jotka perimätiedon mukaan tuhoutuivat mystisellä tavalla. Tästä syystä samalle paikalle ei lopulta enää rakennettu uutta moskeijaa, vaan se siirrettiin hieman pohjoisemmaksi.

Tässä vaiheessa luostarin johtajattaren, Äiti Giraudin mieleen nousivat ne keskustelut, joita hän oli käynyt luostarille taloja ja tontteja myyneiden palestiinalaisten ja muidenkin kaupunkilaisten kanssa sen jälkeen kun Sisaret saapuivat Nasaretiin. Hänelle oli kerrottu, että he ostivat tiluksen, jossa sijaitsi ”pyhimyksen hauta”. Ennen lokakuussa 1884 tapahtuneita löytöjä hän oletti, että keskustelut olivat normaalia kaupankäyntipuhetta, jolla perusteltiin vain tonttien korkeata hintaa.

Ensimmäinen kaivausjakso 1884–1914

Sisaret jatkoivat kaivauksiaan viiden vuoden ajan joutoaikanaan saadakseen selville, olivatko he löytäneet sen kirkon sijaintipaikan, josta Arculf matkakertomuksessaan kertoi. Sisaret löysivätkin lisää piilossa olleita tiloja, muun muassa lähes ”valoisan luolan” suuruisen toisen luolan, jossa oli kaksi holvattua kupolia neljänneltä tai viidenneltä vuosisadalta

jKr. Tilan kivilattia oli noin 40 cm:n paksuudelta veden mukanaan kuljettamaa mutaa, jossa oli kaikenlaista hiiltynttä materiaalia, esimerkiksi kallisarvoista kullalla kirjailtua kangasta ja parfyymivaaseja.

Puhdistettuaan huoneen ja päästyään huoneen perälle he havaitsivat, että sen kivipinta oli rapattu vedenpitäväksi ja että etelänpuolella olevassa seinässä oli ylivuotokouru, jota pitkin vesi pääsi valumaan pois tästä tilasta. Pohjoisessa seinässä oli oven tapainen aukko, joka johti pieneen holvikattoiseen huoneeseen. Huoneen yhden pilarin vieressä oli vesikouru, joka oli johdettu ylempänä sijaitsevasta holvikattoisesta vesisäiliöstä ja toimi tämän säiliön ylivuotokouruna. Myös tämän vesisäiliön katto oli holvattu samaan tapaan kuin aiemmin löydetty tilat, ja holvikaarien rakentamisen voidaan ajoittaa tapahtuneen neljännellä tai viidennellä vuosisadalla. Luola on siis toiminut jonkinlaisena vesisäiliönä. Tämä on ymmärrettävää sikäli, että tänä päivänäkin Sisarten tontti sijaitsee paikalla, jonka alitse virtaa puro. Puro lähtee Nasaretin luoteispuolella sijaitsevalta Nebi Sain -kukkulalta, ja se on ilmeisesti maanjäristysten vaikutuksesta siirtynyt virtaamaan syvemmillä maan alla. Tämän lisäksi kahdensadan metrin päässä, paikassa nimeltä Mensa Christi, joka sijaitsee 30 metriä korkeammalla kuin vesisäiliö, on lähde, josta johdettiin vettä vesisäiliöön kanavia ja johtoja pitkin, jotka on myös löydetty. Luolan kattoon on leikattu pieni reikä, jonka tarkoituksena on epäilemättä ollut auttaa veden nostamista ylös köyden avulla. Itse asiassa tässä tilassa on ollut kaksikin paikkaa, josta vettä on voinut nostaa säiliöstä. Vesisäiliön käyttö oli lisäksi järjestetty siten, että vettä pystyttiin nostamaan sekä holvien alapuolelta että sen yläpuolelta. Tämä oli mahdollista siitä syystä, että holviin oli tehty noin puolen metrin suuruinen aukko, josta vettä pystyttiin nostamaan ylös.

Vuonna 1889 Sisaret jatkoivat kaivauksia ristiholvitilasta käsin kaivautumalla tällä kerralla etelän suuntaan. Valoisan luolan eteläisen seinän takaa he löysivät ”pimeän huoneen”, jossa oli aivan pieni toiseen huoneeseen avautuva ikkuna. Pimeässä huoneessa oli suuri tynnyriholvi. Ennen kuin he ehtivät tarkemmin tutkia holvia, se romahti vuoden 1891 kaatosateen seurauksena. Romahdus täytti tilan siinä määrin, että Sisaret joutuivat luopumaan tilan tutkimisesta sillä erää. Sen sijaan he jatkoivat kaivauksia lähestyen samaa tilaa idän suunnasta ristiholvihuoneesta käsin. Raivaustyö tehostui, kun Sisaret päättivät rakentaa kirkon tonttinsa itälaidalle ja luostarin tienpuoleiselle sivustalle muurin. Kesällä 1900 Sisaret löysivät huoneen, jota he kutsuivat pitkään ”neitsyen huoneeksi”. Tätä huonetta koristi kaunis ristiretkiäjä rakennettu tai korjattu holvi. Itäsuunnasta he löysivät vielä yhden kaartuvan porraskäytävän, ensimmäisen löytyneen porraskäytävän yläosan.

”Kappeli ja pyhimyksen hauta”

Etelän suunnassa sijaisi seinämuuri, johon romah-
tanut holvi oli nojautunut. Muurin alaosasta he löy-
sivät suuren ja paksun kiven, joka oli kolmelta sivul-
taan hiottu ristiretkeläistyyliin. Saatuaan vaivalloises-
ti irrotettua ja liikutettua kiven pois he löysivät neli-
önmuotoisen aukon, josta nousi usean päivän ajan
viehättävä suitsukkeen tuoksu. Tikapuiden avulla Si-
saret laskeutuivat kallioon kaivettuun huoneeseen,
joka oli halkaisijaltaan 2 m 70 cm. Pyöreähkön hu-
neen katto oli melkein kupolin muotoinen ja hu-
neen yhdellä seinällä oli kahdesta kivistä muodos-
tettu alttarin tapainen rakennelma. Alttarilla oli hiot-
tu kivi, pieni ketju, ehtoollisuusikka ja pieniä terra-
kottalamppuja. Seinälle oli ripustettu votiivilahjan
tyylisesti ritarin kannukset. Kaikki viittasi siihen, että
huone oli toiminut jonkin pyhän paikan tai henkilön
kunniaksi rakennettuna kappelinä.

Tästä huoneesta länteen oli kaksi kulkuaukkoa,
jotka oli löysästi suljettu kivillä. Kivien takaa löytyi
juutalainen hautakammio, jossa oli kaksi hautapaik-
kaa. Hautakammion eteläreunalla oli kaksi kuluma-
tonta porrasaskelmaa ja kivin suljettu kulkuaukko.
Kivien takaa paljastui tyyppillinen tuon ajan juutalai-
sen haudan sulkeva vierinkivi, joka oli suljetussa
asennossa. Sisaret eivät saaneet vieritettyä kiveä auki
sisäkautta, joten he alkoivat kaivaa maata saadak-
seen kiven auki ulkopuolelta. Tätä varten he joutuivat
kaivautumaan seitsemän metrin syvyyteen asti,
ja työn aikana he löysivät muun muassa paljon kau-
niisti koristeltuja mosaiikkilevyjä.

”Kunnioitettu talo”

Sisaret kaivoivat myös länteen aukosta, josta he las-
keutuivat hautaan. Työn edetessä paljastui kaksihu-
oneinen osittain kalliota vasten rakennettu talo. Tal-
lon länsi- ja pohjoisseinä oli osittain muurattu ja ha-
kattu kallioon, kun taas länsi- ja eteläseinä oli koko-
naan muurattua kiveä. Toisen huoneen lattialla ma-
kasi suuri kivipöytä. Etelän puolella olevan huoneen
lattia oli kivipäällysteinen. Sisarten kaivauksissa löy-
tämä yksinkertainen asuintalo oli jostain syystä suo-
jattu sellaisenaan kokonaisuudessaan suurella holvi-
kaarella. Talon rakentamistapa ja tyyli viittaa siihen,
että se on rakennettu ensimmäisellä vuosisadalla.
Urantia-kirja puolestaan toteaa Jeesuksen kodista
seuraavaa:

*Joosefin ja Marian koti oli yksihuoneinen kiviraken-
nus, jossa oli tasakatto ja eläinsuojana toimiva siipiraken-
nus. Kalustukseen kuului matala kivipöytä, saviastioita, ki-
viviteja ja -patoja, kangaspuut, lampunjalka, muutama
jakkara sekä mattoja kivilattialla nukkumista varten. Ta-
kapihalla, kotieläinsuojana toimivan siipirakennuksen lä-
hellä, oli katos suojaamassa leivinuunia ja viljan jauhami-
seen käytettävää myllyä. [1350:1]*

Myöhemminä vuosina, kun perheen koko kasvoi, heil-

*lä oli aterioidessaan tapana istua kyykyssä entistä suurem-
man kivipöydän ääressä ja ottaa kukin itse ruokaa yhteisel-
tä ruokavadiilta tai padasta. Illallispyötyä valaisi talvella
pieni oliivioilyllä täytetty laakea savilamppu. Martan synty-
män jälkeen Joosef rakensi tähän taloon lisätilan, suuren
huoneen, jota päiväsaikaan käytettiin puusepänverstaana ja
öisin makuuhuoneena. [1350:2]*

Taloa suojanneet holvit purettiin vuonna
1929, kun Sisaret päättivät kattaa kaivaukset betoni-
katolla. Talon kivilattian alla kulkee vieläkin rooma-
laistyyppinen tiiliputki, jonka tarkoituksena on joko
ohjata sadevedet talouskäyttöä varten kaivoon tai
sitten ohjata jätevedet pois talosta. Valitettavasti ki-
viportaikko, joka on jälkikäteen rakennettu talon itä-
seinää vasten, on tuhonnut pääosan putkistosta, jo-
ten sen tarkkaa käyttötarkoitusta ei tiedetä. Portaiko
on todennäköisesti rakennettu siinä vaiheessa,
kun talo haluttiin suojella holvikatoksella ja yläpuo-
lelle rakennettiin kirkko. Myös asunnon länsipuolel-
la sijaitsevat kiviportaat, joihin *Urantia-kirjakin* viit-
taa:

*Tämän mennessä ainoaan varsinaiseen onnettomuu-
teensa Jeesus joutui pudotessaan takapihan kiviportailta, jot-
ka johtivat telttakankaalla katettuun makuuhuoneeseen. Se
tapautui idästä odottamatta nousseen heinäkuisen biekka-
myrskyn aikana. – – Kun myrsky puhkesi, Jeesus oli ta-
pansa mukaan talon katolla leikkimässä, – –. Kun hän
laskentui portaita, biekka sokaisi hänet, ja hän putosi. Tä-
män onnettomuuden jälkeen Joosef rakensi kaitteet portaiden
kummallekin sivustalle. [1361:5]*

Talon länsisivustalla hieman irti talosta olevat
kiviportaat saattavat hyvinkin olla juuri ne portaat,
joilla Jeesus on lapsena tepastellut. Vaikka portaat
ovatkin talon suuntaiset, on portaiden ja seinän väli-
nen rako siinä määrin suuri, että periaatteessa por-
taiden kummallekin puolelle voi tipahtaa, joten kai-
tteet ovat olleetkin tarpeen.

Kaivausten myöhemmät vaiheet

Ensimmäinen maailmansota katkaisi yllättäen sen
innostuksen, jonka uudet lupaavat arkeologiset löy-
döt saivat aikaan. Tämä jätti suuren kysymysmerkin
siitä, mitä johtopäätöksiä uusista löydöistä voisi teh-
dä. Sisaret eivät jatkaneet kaivauksia ennen kuin
vasta vuonna 1940. Sillä aikaa arkeologia oli tieteen-
alana ottanut pitkiä harppauksia eteenpäin. Uuden
sukupolven arkeologit kiinnostivat paljon huomiota
pieniin yksityiskohtiin, erityisesti keramiikkaan, jota
kaivauksissa löydetään. Sisaret valitettavasti säästivät
itsellään vain vähän siihen saakka tekemistään löy-
döistä. Kaikki arvokkaat tavarat, jotka löydettiin, he
lahjoittivat lähellä sijaitsevaan fransiskaaniin muse-
oon tai sitten he antoivat esineet talossa vierailleille
pyhiinvaeltajille siinä tarkoituksessa, että nämä tutki-
sivat esineitä tarkemmin. Esimerkiksi vuonna 1931
he luovuttivat suuren määrän kolikoita roomalaisille
seminaarilaisille, jotka esittivät ajatuksen, että he

voisivat puhdistaa kolikot ”keittämällä niitä öljyssä”. Seminaarilaiset lupasivat ehdottomasti palauttaa kyseiset kolikot asianmukaisesti lajiteltuna seuraavan pyhiinvaellusryhmän mukana. Lienee tarpeetonta mainita, että kolikot jäivät sille tielleen.

Vuonna 1940 systemaattinen tutkimus käynnistyi uudestaan **Henri Senèsin** toimesta. Hän työskenteli päätoimisesti Jerusalemin Paavillisessa Raamattuinstituutissa ja oli koulutukseltaan arkkitehti. Tutkimustyössä hän siis pystyi käyttämään hyväksi sekä arkeologista että rakentamisasiantuntemustaan. Henri Senèsillä oli monia ongelmia ratkaistavanaan. Koska hän työskenteli maan alla, hän ei voinut suorittaa suuria kaivauksia vaarantamatta yläpuolella sijaitsevien Sisarien rakennusten perustusten kestävyyttä. Niiden harvojen esineiden ikämäärittystä, joita oli tallella, vaikeutti se, että esineiden löytöpaikasta ja syvyydestä oli vain hajanaisia muistiinpanoja. Hänen piti siis itse laatia kronologinen luettelo löydetyistä tiloista sekä esineistä ja tehdä niistä piirrokset, koska tätä työtä ei ollut kukaan aiemmin suorittanut. Luettelon laatiminen perustui pitkälti ”luostarin päiväkirjan” merkintöihin ja niihin piirustusluonnoksiin, joita luostarissa vierailleet asiantuntijat olivat tehneet.

Kun Sisaret aikanaan alkoivat kertoa ulkopuolisille tontiltaan tekemistään löydöistä: kirkon raunioista ja kryptasta siihen liittyvine tiloineen, jotka viittasivat siihen, että heidän tontillaan on mahdollisesti sijainnut varhaisbysanttilainen kirkko, tästä aiheutui ongelmia. Ortodoksit pyrkivät painostamaan Sisaria vaikenemaan asiasta, koska heidän mukaansa ”hyvin vanhoihin perimätietoihin” nojautuen Neitsyeen lähde ja siihen liittyvä Pyhän Gabrielin kirkko sijaitsivat Marian talon paikalla. Vastaavasti fransiskaanit väittivät, että ”Pyhän Joosefin talo ja työhuone” sijaitsivat heidän tontillaan Marian ilmestymisen kirkon ja heidän munkkiluostarinsa vieressä. Fransiskaanien ja ortodoksien mielestä ne löydöt, joita Nasaretin Sisaret väittivät tontillaan tehneensä, olivat kylläkin hyvin hengellisiä, mutta arkeologiset tiedot eivät tukeneet niitä. Henri Senès omisti loppuelämänsä eli 23 vuotta tämän asian selvittämiseen. Hän laati suuren määrän piirustuksia, suunnitelmia ja muistiinpanoja tekemistään havainnoista. Valitettavasti hän ehti kuolla ennen kuin hän oli ehtinyt laatia varsinaisen loppuraportin tutkimuksistaan. Vaikka Senès oli hyvin kriittinen tutkimuksissaan, hän oli vakuuttunut siitä, että Nasaretin Sisarten pihamaan alta kaivauksissa löytyneet rakennelmat ja niiden yläpuolella sijainnut kirkko ovat samoja, jotka Arculf näki aikanaan Nasaretissa käydessään.

Näihin aikoihin Sisaret alkoivat suhtautua yhä kriittisemmin siihen, että he antaisivat näiden arkeologisten löytöjen kiristää Nasaretin kristillisten yhteisöjen välisiä suhteita. Tästä syystä he eivät myöskään halunneet julkisuutta suorittamilleen kaivauk-

sille. Vuonna 1963 tapahtuneen Henri Senèsin kuoleman jälkeen he tietoisesti vaikenivat suoritetuista tutkimuksista pitkäksi aikaa. Kun vuonna 1969 ranskankielinen julkaisu *Bible et Terre Sainte* julkaisi Nasaretia koskevan numeron, artikkelissa ei mainittu käytännöllisesti katsoen mitään näistä kaivauksista. Sisaret rakensivat 1980-luvun alussa luostariin hissini, missä yhteydessä suoritettiin maaperätutkimuksia ja kaivauksia, jotka tukivat Henri Senèsin aiemmin esittämiä ajatuksia. Vuonna 1984 **Jean-Bernard Livio** julkaisi yhteenvedon tutkimustuloksista artikkelissaan *The Excavations at the Sisters of Nazareth*. Tätä kautta löydöt saivat hieman julkisuutta, mutta eivät siinä määrin, että niistä olisi tullut turistinähtävyys.

Johtopäätöksiä

Urantia-kirjan kuvaus Jeesuksen lapsuudenkodista muistuttaa hämmästyttävällä tavalla Nasaretin Sisarten tontilta löydettyä ”kunnioitettua taloa”. Kysymyksessä on todellakin kaksihuoneinen tasakattoinen talo, jonka kalustukseen kuulunut matala kivi-pöytä makaa edelleenkin toisessa huoneessa paikoillaan. Koska toisen, hieman isomman huoneen lattia on kivi-päällysteinen, voidaan päätellä, että se on ilmeisesti rakennettu myöhemmin kuin toinen huone, josta päällyste puuttuu. Talon katolle johtavat myös kiviportaat, kuten *Urantia-kirjakin* kertoo.

Onko kysymyksessä sama talo, jonka piispa Arculf aikanaan näki, ei ole ratkaiseva seikka *Urantia-kirjan* lukijan kannalta. Arculf puhuu kaivosta tai lähteestä, mistä kirjamme ei mainitse, ja ainoa kaivo, johon kirjassa viitataan, on kyläkaivo. Se taas ei sijainnut Jeesuksen kotitalon kohdalla vaan siitä itään. Jos Nasaretin Sisarten tontilla sijaitseva yksinkertainen talo on juuri Joosefin rakentama talo, lienee vedenjakelujärjestelmä vesisäiliöineen rakennettu neljännellä vuosisadalla samoihin aikoihin kun talon päälle on rakennettu kirkko. Kaivon paikan liikkuvuuteen viittaa myös se, että Marian kaivon alueelta tehty arkeologiset löydöt eivät viittaa ristiretkeläisten aikaa varhaisempaan kaivon paikkaan. Pitää kuitenkin muistaa, että Nasaret sijaitsee alueella, jossa esiintyy joskus suuriakin maanjäristyksiä, jotka ovat saattaneet aikojen kuluessa muuttaa sekä lähteiden että purojen paikkoja.

Se, että Nasaretin Sisarten luostarin ”kunnioitetusta talosta” ei ole tullut turistinähtävyyttä, antaa etulyöntiaseman *Urantia-kirjan* lukijoille. Meillä on nimittäin käytössämme lähde, jota muilla Jeesuksen lapsuudenkodin sijaintipaikkaa pohtivilla tahoilla ei ole. Kunhan Lähi-idän tilanne alkaa rauhoittua ja Israelin matkat tulevat taas turvallisiksi, kirjan lukijoilla on erinomainen uusi ”pyhiinvaelluskohde” Nasaretissa paikassa, jossa saattaa hyvinkin sijaita Jeesuksen lapsuudenkoti lähes alkuperäisessä asuunsa.

Tapahumapaikkana Dourdan Pariisin lähellä

Elokuun 3.–7. päivinä kokoontui joukko ihmisiä Dourdanin lomanviettopaikkaan Pariisin lähiseudulla. Joukko on väärä sana, koska läsnä oli parhaimmillaan 240 *Urantia-kirjan* lukijaa, ja kyseessä oli tietysti IUA:n (Kansainvälinen Urantia-yhdistys) kansainvälinen konferenssi, joka pidetään joka toinen vuosi. Tänä vuonna oli Ranskan lukijayhdistys saanut kunnian toimia isäntänä kahdestakymmenestä eri maasta olevien *Urantia-kirjan* lukijoiden tapaamiselle.

Konferenssin isäntämaa antaa aina leimansa kokoukselle. Ranskalaisuus näkyi muun muassa aterioiden runsautena: viinejä oli tarjolla ruokajuomaksi kaikilla aterioilla, ja joka ilta tarjottiin gourmet-ateria neljine ruokalajeineen. Ranskalaiset juustot ovat maailmankuuluja, ja niinpä niitäkin saimme maistella jokaisella ilta-aterialla. Konferenssi sujui ranskalaisen luovasti, tosin aikataulu oli vähintään puoli tuntia myöhässä, mutta ei suinkaan aina isäntien vuoksi vaan esimerkiksi siksi, että konferenssikielinä olivat englanti ja ranska ja tulkkaamisessa on aina omat ongelmansa...

Teemaa ”Ihmisen ylösnousemus suunnitelman eläminen jo maan päällä” käsiteltiin eri näkökulmista. Lukijoille eri mantereilta oli varattu puoli päivää ohjelma-aikaa, ja varsinkin Euroopan puoli päivää sujui alkuseremonioiden parissa, kansallisten yhdistysten esittelyissä sekä Seppo Kanervan esitelmässä persoonallisuudesta. Kalevi Eklöf esitteli Suomen yhdistyksen toimintaa. Toinen puoli päivää oli varattu Afrikalle, jonka edustajat kertoivat lukijatoiminnasta Senegalissa, jossa on IUA:n ainoa afrikkalainen yhdistys. Kuulimme senegalilaisen lukijan esitelmän Ajatuksensuuntaajasta.

Esitelmien ja pienryhmätyöskentelyn lomaan oli sovitettu musiikki- ja taide-esityksiä, joista erityisesti on mainittava amerikkalainen Rebecca Oswald. Hän soitti ja lauloi omia ihmeen ihania sävellyksiään. Hollantilainen Alfons Halsema lauloi tapansa mukaan *Urantia-kirjan* tekstiä ja itävaltalainen Urs Ruchti antoi pianokonsertin. Michael Hanianin säveltämää ja Rebecca Oswaldin sanoittamaa kappaletta ”Pray, Tell Me How” laulettiin joka päivä sekä englannin että ranskan kielellä. Päätimme, että se on IUA:n hymni, jota esitetään eri kielillä jokaisessa kansainvälisessä ja miksei kansallisessakin konferenssissa. Lauluun on nyt tehty myös suomenkieliset sanat, ja siksi saimme suuren haasteen opetella laulamaan tämä laulu myös suomeksi. Lauluharjoituksia varmaankin tarvitaan, ennen kuin se onnistuu.

Kolmas puoli päivää oli omistettu Pohjois-Amerikan kolmelle suurelle kansakunnalle: Kandalalle, Yhdysvalloille ja Meksikolle, joissa jokaisessa on IUA:n jäsenyhdistys. Esittely sujui amerikkalai-

seen tapaan letkeästi, mutta kansalliset piirteet korostuivat näissäkin puheenvuoroissa.

Neljäs puoli päivää oli omistettu Etelä-Amerikalle ja viides Australialle, jonka harteille on annettu vastuu myös koko valtavasta Aasiasta. Aasia onkin ainoa manner, jossa ei vielä ole laajempaa lukijatoimintaa. Mutta on vain ajan kysymys, koska saamme kuulla aasialaisten lukijaystäviemme kertovan omasta toiminnastaan. Kirjaa on myyty myös Aasiassa, ja sitä on jaettu erityisesti Intian kirjastoihin. Australialaiset esittivät tekemiään sketsejä ja satuja, ja heissä kyllä näkyy brittiläinen verenperintö eli loistavat esiintymistaidot.

Kuudes puoli päivää oli omistettu Ranskan historialle. Teimme vierailun Vaux-le-Vicomteen, joka on 1600-luvun aatelislinna ja jonka esikuvan mukaan kuuluisa Versailles on suunniteltu ja rakennettu. Linnassa tunsin todella historian siipien havinan, ja puoli päivää kului mielenkiintoisesti tutustuttaessa Ranskan historiaan ja kulttuuriin.

Ei ole IUA-konferenssia ilman kokouksia. Urantia-säätiön johtokunnan jäsenet kertoivat säätiön kuulumiset sekä vastasivat kysymyksiin. IUA:n puheenjohtajien ja varapuheenjohtajien neuvosto kokoontui joka toinen vuosi pidettävään konferenssiinsä; seuraamme edustivat Eija Seppänen-Bolotinski ja Kristina Siikala. Myös Urantia-säätiön toimistonhoitajilla ja edustajilla oli omat kokouksensa. Vaikka nykyaikana on käytössä sähköpostit ja internetkeskusteluryhmät, ei mikään korvaa ihmisten eli persoonallisuuksien tapaamisia; uusia ideoita syntyy, väärinkäsityksiä poistetaan ja toimintatapoja hiotaan näissä tapaamisissa.

Olen vuosien mittaan huomannut, että paras konferenssi on aina se viimeinen. Vaikkakin monet muunmaalaiset lukijat edelleen muistelivat Suomen konferenssia ja kertoivat sen olleen historian parhaan Urantia-konferenssin, olen sittenkin sitä mieltä, että paras on Ranskan konferenssi, koska se on tuoreimpana mielessä. Oli ihanaa tavata lukijoita eri maista, ja monen lukijan kanssa voin jo sanoa ystävyystyöni. Näitä ystäviä sitten tapaa joka toinen vuosi milloin missäkin päin maailmaa; väliaikoina tosin sähköposti on mitä mainioin yhteydenpitoväline. Aika kului kuin siivillä. Oli kuin ihana hyökyaalto olisi imaissut mukaansa samalla hetkellä, kun saavuimme Dourdanin, ja pauskannut rannalle, kun lähdimme Dourdanista. Kiitos ranskalaisille ystävillemme. Seuraavan kerran tapaamme Chicagossa tai Chicagon lähistöllä kahden vuoden kuluttua. Toivottavasti silloin mukana on enemmänkin suomalaisia *Urantia-kirjan* lukijoita, nythän meitä oli Ranskassa yhteensä viisitoista.

Seppo Niskanen

Kauneuden sivullinen

Tyttö palasi yhä useammin lähteelle, jonka kirkkaasta peilistä hän katseli kauneuttaan, kerta kerralta yhä pitempään, eikä hän kerran enää halunnut lähteä pois, vaan jäi lähteen ääreen lumoutuneena kuvastaan ja elämän kauneudesta.

Paikalle kasvoi kaunis keltainen kukka, ei ihailakseen itseään vaan kertoakseen elämän kauneudesta omalla tavallaan.

Kuinka voimakas halu ihmisellä onkaan olla jotain erillistä, parempaa ja kauniimpaa, ja kuinka suuri halu ihailla itseään, kuviteltuja aikaansaannoksiaan, ominaisuuksiaan! Kuinka vaikea ja vieras tapa on olla kauneuden ja elämän sivullinen ottamatta itselleen niin suurta kunniaa tai surua onnistumisistaan tai epäonnistumisistaan.

Mutta eivätkö kedon kukatkin suo tuoksuaan niin hyvälle kuin pahoille, rumille niin kuin kauniillekin, ja eikö sekarotuisella koiranpennullakin ole oma viehättävä olemuksensa syntyperästään huolimatta?

Miksi ihminen asettaa itselleen ja muille niin monia ehtoja, normeja ja vaatimuksia, jotka aiheuttavat hänelle itselleen myös epäonnistumisen ja kelpaamattomuuden pelkoja?

Mitä tiukempia ja suurempia vaatimuksia asetamme elämälle ja ihmisen olemukselle, ulkonäölle, elämän mukavuuksille jne., sitä pienemmät asiat muodostuvat ongelmiksi. Tällä tavoin ongelmat, ahdistukset ja surut eivät tule vähenemään, kuten olemme voineet havaita.

Esimerkiksi jollekin lapselle, hänen tulevaisuudelleen, vanhemmilleen ja melkein puolelle suvulle muodostuu ongelmaksi lapsen hiukan väärässä asennossa oleva hammas, jonka asentovirhettä ovat aluksi tuskin huomanneet muut kuin niin sanotut täydellisyyden tavoittelijat. Kuinka suuri ongelma kyseinen asia olisi jollekin pakolaisleirin tai nälkäalueen lapselle ja hänen vanhemmilleen? Ehkä päivittäisen veden ja leivän saaminen tai pois pääsy ainasta ahdingosta ja odotuksesta ovat suurempia ongelmia.

Muita tärkeitä ongelmia ja surun lähteitä ihmisen olemuksessa ja sen myötä hyvinvointiyhteiskunnassa hyväksytyksi tulemisessa saattavat olla nenän muoto tai väärässä paikassa olevat rasvakudokset jne. Ei liene syytä väheksyä liikaa sitä, etteivätkö kyseiset asiat voisi olla tietty rasite ihmiselle itselleen ja läheisille, koska hyväksytyksi tulemisen tarve on ihmisellä niin suuri. Mutta ongelma sinänsä lienee siinä, että kuka milloinkin keksii jonkin asian, joka ei saisi olla enää lainkaan poikkeava siitä, mitä pidetään sopivana, kauniina ja hyväksyttävänä.

Puhumme kauniisti suvaitsevaisuudesta ja empatiasta, saman polun kulkemisesta, mutta kuinka kaukaisia ja vieraita käsitteitä ne ovat monelle nykyisin!

Pelkästään muoti ja sen seuraaminen voi muo-

lostua ongelmaksi ihmiselle, sillä jo nuorten koulu- ja keskuudessa esiintyy vieroksunta niitä kohtaan, jotka ehkä vain pukeutuvat hiukan eri tavalla. Ovatko lapset itse keksineet tietyt säännöt juuri tietyn muodin mukaisesta pukeutumisesta, vai onko ajatus ovelasti kanavoitu heidän arvomaailmaansa tahtoen tai tahtomatta? Tuskin tämä asia on lapsessa synnynnäinen ominaisuus.

Ei muoti sinänsä ole ikävä asia, eivätkä kauniit vaatteet maailmaa rumenna, mutta kauneuteen voimme liittää myös suvaitsevaisuuden ja elämän erillisuuden ja yksilöllisyyden näkemisen ja arvostamisen.

Kauneutta on myös olla rohkeasti oma itsensä pelkäämättä joukon tai yleisen mielipiteen painostusta, yrittäen kuitenkin olla loukkaamatta tai vahingoittamatta muita ja heidän arvojaan.

Ehkä yleisen tavan mukaan käyttäytyvät voisivat ajatella asiaa myös omalla kohdallaan, sillä ei osoita suurta rohkeutta ja mielen vapautta esimerkiksi pukeutua juuri sen mukaan, mikä sattuu olemaan tämän kesän tyyli.

Mutta elämällä on puolensa ja ihmisillä työnsä, joten miksi sanoisin, että sinun tekemisesi ja toiveesi olisivat huonompia kuin minun?

Kuinka herkästi musta joutsen ilmentää vastakohtaisuutta ja elämän kauneutta rannan tyynessä vedessä katsellessaan illan tuloa – valkoisten joutsenten joukossa – ylpeilemättä, häpeämättä, kärsimättä, tuntematta syyllisyyttä väristään, olemuksestaan, erilaisuudestaan! Se on vain kauneuden sivullinen, ja ehkä juuri siksi sen olemus väreilee lammen pinnasta lumoavasti.

Todellakin, eikö taideteos tai suoritus puhu puolestaan ilman että tekijä tyrkyttämällä tyrkyttäisi itseään? Eivätkö Mozartin sävellykset tai Rembrandtin maalaukset puhu puolestaan? Emmekö ensin yleensä tunne tai huomaa taiteilijan teoksen, ja vasta sitten kiinnostumme itse taiteilijasta? Eikö urheilusuoritus ole se, johon huomiomme ensin kiintyy, ja vasta sen myötä tulemmme tietoiseksi itse ihmisestä. Mutta taideteos tai urheilusuoritus ei ole ihmisen itse.

Usein kuulee kysyttävän, mitä on itse ja mitä on elämä. Ehkä ihmisellä on mahdollisuus kuvastaa jotain olennaista. Ehkä se, mitä ihminen kuvastaa parhaimmillaan, ei olekaan vain hän itse, vaan suuri elämä katsoo hänen silmistään ja kuvastuu hänen teoistaan kaikessa kauneudessaan, monimuotoisuudessaan ja rikkautessaan. Sillä kuinka pysyvä on ihminen, hänen mielensä, taitonsa tai olemuksensa?

Niin kaunista musiikkia, aivan kuin toisesta maailmasta... ”Kuolleen prinsessan muistolle”. Kuinka oli Ravel? Tai ei sillä väliä – niin kaunista musiikkia...

Ritva Niemeläinen

Liian korkea kynnyks

Olisinko minä kaksikymppisenä kyennyt innostumaan *Urantia-kirjasta* niin, että olisin sen heti perusteellisesti ja kokonaan lukenut läpi? Ehkäpä olisin, mutta mitenkään varmaa se ei ole; taatusti en olisi ymmärtänyt sitä läheskään yhtä hyvin kuin 51-vuotiaana vuonna 1993.

Saatuani johdattelematta kuulla oman kantani mukaisen mielipiteen erään hyvin ajattelevan yksilön esittämänä ja samalla toisenkin samanlaisen ilmaisun päätin oitis kirjoittaa tästä liikaa haittaavasta kynnyksestä nyt, kun jopa nuorisokomitea tuli perustetuksi seuraamme nuortenkin saamiseksi mukaan tähän meidän verrattomaan joukkoomme!

Ehdotan näin julkisesti mietittäväksi koko kirjan lukemisen ehdotonta vaatimusta lievempää vaihtoehtoa Suomen Urantia-seuraan uusiksi jäseniksi haluaville. Tämä on samalla myös asiaehdotus seuraavalle vuosikokoukselle mietittäväksi perusteellisesti jo nyt!

Olen vinkin saatuani yksityisesti pohdiskellut sitä, että tavalliseksi rivijäseneksi haluavalle henkilölle saattaa varsinkin sisällöltään mammuttimaisen *Urantia-kirjan* kokonaan lukeminen olla jopa liian korkea kynnyks... Erityisesti, jos yksilö on liian nuori, voi koko kirjan sisällön omaksuminen nopeasti muodostua liian haastavaksi, vaikka lukija yksityisesti yrittäisi parhaansa. Tästä näyttäisi olevan esimerkkinä ainakin nuorten puuttuminen mainiosta joukostamme lähes täysin.

Toki jokaiselta aktiivisessa toiminnassa mukana olevalta yksilöltä on jatkossakin syytä edellyttää koko kirjan lukemista ja sen opetuksien tuntemista sekä ymmärtämistä. Siten varmistetaan seuramme linjan säilyminen oikeana ja selvänä sekä varauksettomasti kirjan sanoman tarkoituksia toteuttavana tulevinakin aikoina.

Älköön kukaan käsittäkö tätä mielipidettäni repiväksi tai muutenkaan negatiiviseksi, vaan rakentavaksi ehdotukseksi hyvää asiaamme ja Isän asiaa paremmin eteenpäin vieväksi sekä uudistettavaksi tavaksi toimia dynaamisesti aikamme lisääntyviä haasteita vastaan.

Vuosien varrella olen huomannut, että *Urantia-kirjan* koko sisällön omaksuminen ja sen oppien toteuttaminen ihmisen arkielämässä on niin suuri vaatimus kenelle hyvänsä, että todistettavasti ei vielä liene yhtään ylös välähtänyttä yksilöä ainakaan Suomessa... Joten madaltakaamme edes hyvään seuraamme pääsemistä kohtuullisemmaksi!

Toinen minua vaivaava asia on Journalin kallis ja tarpeeton päällyskirjekuori, joka ainakin oman lehteni päällä on pelkkää tuhlausta, vaikka ”lehti tulee Amerikasta saakka ja ...” Esitän tämänkin jo nyt pohdittavaksi seuraavalle vuosikokoukselle.

Kumpikaan näistä ehdotuksista ei ole mikään

kynnykskysymys, ja siksi pä korostan tässäkin juuri ajattelua, mietintää sekä pähkäilyä eikä mitään periaatteellista juupas-eipäs -väittelyä, joka vain harvoin johtaa mihinkään hyvään ja rakentavaan ihmisten kesken!

Veljellisellä rakkaudella

Kalevi Krekilä

Vastaus Kalevi Krekilän ehdotukseen

Kalevi tekee jutussaan mielenkiintoisia ja tärkeitä ehdotuksia. Puheenjohtaja käsittelee omalla palstallaan sattumoisin ja mielestäni tyhjentävästi kysymystä seuran jäsenkriteerien madaltamisesta, joten en puutu siihen asiaan. Sen sijaan Kalevin ehdotukseen, joka kuuluu: ”Toinen minua vaivaava asia on Journalin kallis ja tarpeeton päällyskirjekuori, joka ainakin oman lehteni päällä on pelkkää tuhlausta, vaikka ”lehti tulee Amerikasta saakka ja...” Esitän tämänkin jo nyt pohdittavaksi seuraavalle vuosikokoukselle.” voin todeta seuraavaa:

Seura on tehnyt aikanaan sopimuksen Suomen Postin kanssa Heijasteen postittamisesta halvemmalla lehtitaksalla. Järjestely tarkoittaa muun muassa sitä, että Heijaste voidaan toimittaa postin kuljetettavaksi sitä kirjekuoreen sulkematta. Suomenkielinen IUA Journal sen sijaan oli aivan viime aikoihin asti Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen (IUA) kustantama lehti. Käytännössä tämä tarkoitti sitä, että Urantia-säätiön Suomen-toimisto maksoi kaikki Journalin kulut ja laskutti ne sitten IUA:lta. Koska sekä IUA että Urantia-säätiö ovat ulkomalaisia yhteisöjä, ne eivät voineet tehdä Suomen Postin kanssa sopimusta, jollainen oli mahdollinen Heijasteen kohdalla. Journal piti sen vuoksi postittaa tavallisessa postissa kirjekuoreen suljettuna. Nyt kun Suomen Urantia-seura on ottanut vastuulleen myös Journalin kulut, asia olisi järjestettävissä Heijasteen tapaan. IUA Journalin suomenkielinen versio on valmistettu täällä ja postitettu aina Helsingistä – ei koskaan Amerikasta. Journal on useimmiten lähetetty kirjekuoreessa, johon lähettäjän nimi ja osoite ovat valmiiksi painettuina. Sellainen kuori on tietenkin kalliimpi kuin painatukseton kuori maksaen noin 18 eurosenttiä kappaleelta. Kuoreessa on mahdollisia palautuksia ajatellen oltava lähettäjän nimi ja osoite. Ellei osoitetta ole painettu kuoren vasempaan ylänurkkaan, se tulee ilmoittaa samaan kohtaan liimattavalla tarralla. Tarratkin ovat melkoisen kalliita, joten hinnanero valmiiksi painetun ja painamattoman kuoren välillä on tämä seikka huomioon ottaen lähes olematon.

Seppo Kanerva

Internetistä siepattua

Toimittanut MARTTI VANNINEN

Jyri Härkönen aloittaa keskustelun ”Urantias-listalla” heinäkuussa 2002 englantinkielisen virusartikkelin pohjalta, jonka Leena Kari on tähän kääntänyt.

”Aihe: Poliovirus saatettu olemassaoloon elottomasta materiaalista

Hei!

Ajattelin, että kyseinen artikkeli saattaisi tulla pieneksi piristykseksi tietokoneviruskeskusteluun. *Urantia-kirjassahan* sanotaan, että koskaan ei voi luoda mitään elollista (sanan varsinaisessa merkityksessä) elottomasta aineesta, ja jos virus ollaan näin onnistuttu luomaan, niin tästä kai pitäisi tulkita, että virus ei sitten olisikaan kenties elävä olento? Ilmeisesti kuitenkin artikkelin viimeiseen lauseeseen perustuen apuna käytettiin jossakin määrin elollispeiräistä materiaa. Annetaanpa viisaampien puhua.”

”Tiedemiehet tuottivat poliioviruksen ’tyhjistä’

NewScientist.com news service

Tiedemiehet ovat tuottaneet polion aiheuttavan viruksen laboratoriossa ’tyhjistä’ käyttäen pelkästään julkisista tietokannoista saatavaa geneettistä informaatiota ja helposti saatavissa olevaa teknologiaa.

Tämä saavutus osoittaa, että vaikka kaikki maailman poliiovirukset tuhottaisiin, tämä rampauttava sairaus voitaisiin helposti herättää henkiin, sanoo Aniko Paul, yksi tutkimuksen suorittajista New Yorkin osavaltion yliopistossa Stony Brookissa.

Tuloksella on huomattava merkitys rokotusohjelmille, joilla polio on jo lähes hävitetty maailmasta. Mielestäni se merkitsee sitä, ettei ihmisten rokottamista

voida lopettaa senkään jälkeen, kun virus on hävitetty”, sanoo Diane Griffin (John Hopkins Bloomberg School of Public Health).

Paul uskoo, että synteesisimetelmää voidaan soveltaa muihinkin virustauteihin: ”Uskomme, että tätä voitaisiin käyttää eboolaan, isorokkoon ja melkein mihin tahansa.” Tämä tuo mieleen sen huolestuttavan mahdollisuuden, että bioterroristit saattaisivat käyttää samanlaista menetelytapaa aiheuttaakseen vakavia tauteja ilman että heidän tarvitsee päästä käsiksi suojeltuihin viruskantoihin.

Tartuntatautien asiantuntijat korostavat kuitenkin, että nämä muut virukset ovat paljon poliovirusta monimutkaisempia eikä niiden synteettinen valmistaminen ole ainakaan toistaiseksi yhtä helppoa.

Vaihe vaiheelta

Suuri osa tähän kokeeseen tarvittavasta teknologiasta on ollut käytettävissä jo toistakymmentä vuotta, joten tutkijat uskoivat kokeen onnistuvan. ”Käsitteellisesti se ei ole yllätys”, sanoo Eric Rubin (Harvard’s School of Public Health).

Tämä on siitä huolimatta ensimmäinen kerta, kun tutkijat ovat synnyttäneet tartunta-aineen ’tyhjistä’. Paul sanoo: ”On tärkeää, että tiedemaailma tietää sen olevan mahdollista. Kun tiedämme siitä, voimme varautua siihen.”

Paul ja hänen kollegansa käyttivät kemiallisia menetelmiä valmistaessaan suuria DNA-segmenttejä, jotka vastasivat poliioviruksen osia. He tekivät itse yhden segmentin ja tilasivat loput yhtiöltä, joka valmistaa DNA:ta rutiinimaisesti koneella.

Saatuana kaikki segmentit työryhmä liimasi kappaleet yhteen muodostaen yhden pitkän

DNA-pätkän. Sen jälkeen he käyttivät kaupallista entsyymiä muuttaakseen DNA:n RNA:ksi – poliioviruksen geneettiseksi muodoksi.

Lopuksi he lisäsivät RNA:n ihmissoluista tehtyyn liemeen. Tällöin RNA pystyi käyttämään solun koneistoa viruksen ainesosia täydentävien proteiinien synnyttämiseen. Tuloksena oli tartunta-aine, joka pystyi tuhoamaan viljeltyjä ihmissoluja ja halvaannuttamaan tai tappamaan hiiriä suunnilleen samalla tavalla kuin normaali poliiovirus.

Viite: Science (DOI: 10.1126/science.1072266)”

Robin Orwant

Kari Kuosmanen vastaa:

”Mielenkiintoinen juttu. Täytyy odottaa, miten juttu etenee.

En jaksanut ruveta penkomaan kirjasta, mutta minulla on sellainen muistikuva, että elämän tuottaminen sinänsä on mahdollista ja että Elämänkantajatkin tekevät monenmoisia tutkimuksia erilaisten elämänmahdollisuuksien suhteen, mutta muistaakseni raja menee siinä, ettei pystytä luomaan elämää, joka lisääntyisi, niin kuin sillä on maapallollakin tapana tehdä. Siihen tarvitaan sitä jumalallista kipinää. Muistaakseni ainakin epäsuorasti viruksetkin lasketaan eläviksi olennoiksi *Urantia-kirjan* mukaan, joten uutisen juju on siinä, saatiinko virukset myös lisääntymään vai ainoastaan toimimaan virusten tavoin lisääntymättä.”

Jyri Härkönen kommentoi:

”Minäkään en jaksanut kaivaa asiaa kirjasta, mutta näin muististani ajattelin, että elämä sellaisenaan olisi jumalallista perää tarkoittaen sitä, että koskaan ei voitaisi kehittää jotakin elävää jostakin mikä ei ole elävää. Eli huumorillisesti ilmaisten, ihmistä ei

voida luoda viidestä ämpäristä vettä ja epämääräisestä määrästä sokeria ja voita...

Sitten toisaalta on ilmeistä, että jo elävillä olennoilla voidaan tehdä sovelluksia, kuten muuleja ja muita risteytyksiä, jotka kuitenkin etupäässä tietääkseni ovat steriilejä. Kuitenkin evoluution kuluessa eläinlajit muuntuvat ja pitävät luonnollisestikin kiinni lisääntymiskyvystään, joten mieleeni tulee kysymys, missä menee raja lisääntymiskyvyyttömän risteytymämuunnoksen ja evoluutioon perustuvan mukautumisen välillä ja miten näitä kontrolloidaan, jos hyväksytään makroevoluutio eli siis se, että eläinlajit ovat kehittyneet ketjussa yksisoluisista kasveista (olkoonkin, että yksisoluisiin kasveihin olisi jo sisällynyt jonkinlainen erityistarkoitus tulevaisuuden muunnoksia ajatellen).

Muistelin lukeneeni kirjasta, että on olemassa joitakin sellaisia mekanismeja, joita mielenauttaja-henget eivät tavoita lainkaan ja jotka jäävät siten Fyysisten Päävalvojen vastuualueelle, mutta en ole ihan varma tästäkään. Olisi mielenkiintoista tietää, millä perustein virusta pidetään elävänä olentona ja millä perusteilla sitten pelkkinä mekanismeina.”

Kari Kuosmasen vastaus:

”Koko sukupuolellinen lisääntyminenhan on risteytystä. Jotkut risteytyksistä ovat lisääntymiskyvyyttömiä. *Urantia-kirjan* ajatuksen idea (joka on jäänyt mieleeni) perustuu siihen, että koeolosuhteissa elämää voi luoda, mutta siltä puuttuu kyky lisääntyä.

[Jyrin kysymys: ’Olisi mielenkiintoista tietää, millä perustein virusta pidetään elävänä olentona ja millä perusteilla sitten pelkkinä mekanismeina.’]

Jaa-a, siinäpä aihetta vaikka minkälaiseen filosofointiin. Jos minä nyt heittäisin määrittelyn elämästä, tuskin kukaan olisi samaa mieltä kanssani. Itse kyllä kallistuisin pitämään viruksia elävinä, mutta en pysty enkä halua yrittääkään vakuuttaa muita mielipiteeseeni. Näin spontaanisti

näkemykseni perusteita:

1. Ne lisääntyvät.
2. Ne toimivat vuorovaikutussuhteessa muun elävän organismin kanssa.
3. Ne ovat riippuvaisia muista elävistä olioista. Ne eivät voisi olla olemassa ja lisääntyä ilman muuta elämää.
4. *Urantia-kirjan* mukaankin ne ovat eräänlainen ’degeneroitunut’ haara elämän kehityksessä.”

Uusi keskustelija Jyri Vestola:

”Heippa!

Ajattelinpa ottaa osaa tähän pikku viruskeskusteluun.

Ensinnäkin virukset eivät ole varsinaisesti eliöitä. Viruksella ei ole aineenvaihduntaa eikä sillä ole tavanomaisia solurakenteita; eristettynä virus on yhtä elävä kuin kivi. Se on vain nukleiinihappo (DNA, RNA) suljettuna proteiinipäällykseen tai proteiinivaippaan.

Virus on kyllä vuorovaikutuksessa ympäristöön, mutta hyvin rajallisessa ja mekaanisessa mielessä. Virukset tarttuvat isäntäsolun pinnan reseptoreihin omien tunnistusproteiiniensa avulla. Viruksen tunnistusproteiinien aktivoitumisen jälkeen virus päästää proteinikuoren sisällyksen (DNA:n tai RNA:n) solun sisään. Ne voivat myös huijata solua päästäkseen solun sisälle. Jälkimmäisessä tapauksessa (virheellisen ja tahattoman) reagoinnin toteuttaa elävä solu eikä virus.

’Oikeat’ oliot syntyvät aina toisista saman lajin yksilöistä joko suvullisessa tai suvuttomassa lisääntymisessä. Virukset sen sijaan lisääntyvät vain ’ELÄVÄN’ solun sisällä ottaen solun komentoonsa ja alkavat toteuttaa viruksen oman DNA- tai RNA-ketjun käskyjä. Näin virus (tai paremmin viruksen sisältämä nukleiinihappo) elävän solun sisälle päästyään muuttaa solun ’virustehtaaksi’.

Kokeessakin tutkijat tekivät DNA:n, joka vastasi polion perimää. Kaupallisen entsyymien avulla he sitten muuttivat tämän

DNA:n polion RNA-muodoksi. Tässä tulee kaikkein oleellisin: tutkijat laittoivat tämän RNA:n ’ELÄVÄN’ solun sisään, jolloin elävä solu alkoi toteuttaa ulkopuolista RNA-koodia, jolloin oli syntynyt uusi ’virustehdas’.

Yksinään tällainen RNA-koodipätkä, jonka tutkijat tekivät, ei ole elävä millään tavoin, ja tässä vaiheessa se ei edes ollut virus vaan pelkkä viruksen RNA (perimä). Kun viruksen RNA laitettiin ihmissolun sisään, niin tämä ihmissolu alkoi toteuttaa tätä viruksen RNA:ta. Eli se mitä yritän sanoa on, että minkäänlaista elämää ei tässä kokeessa ole luotu. Jo valmiiksi elävä solu vain reagoi tällaiseen ulkopuoliseen RNA:han tai DNA:han niin, että se tahattomasti alkaa toteuttaa myös tätä ulkopuolista DNA:ta tai RNA:ta. Kun se sen on tehnyt, niin viruksen DNA tai RNA yleensä pitää huolen siitä, että siitä tulee solun vallitseva tekijä (’virustehdas’).

Pidän viruksia eräänlaisina elottomina biomekanismeina. Ainoa virukseen liittyvä elämä on ns. ’virustehdas’, joka oli normaali elävä solu mutta alkoi tahattomasti toteuttaa viruksen perimää (DNA:ta, RNA:ta). Viruksen syntyyn siis liittyy ’elämää’, mutta virus itse on eloton.

Totean kirjaa mukaillen vielä, että ainakaan ihmisen ei ole mahdollista luoda elämää minkäänlaisissa olosuhteissa eli saada elotonta eläväksi. Elämänkantajatkain eivät itsessään luo elämää vaan toimivat elämän katalyyttisinä välittäjinä. Myös ainoastaan Elämänkantajille on mahdollista kokeilla elämän toimimista eri rakennekaavoilla, mutta aina kun kyseessä on kokeilu eikä ylempien hyväksymä elämän alkuunpaneminen, niin silloin Elämänkantajien alkuunpanema elämä on aina ilman mielellisyyttä ja lisääntymiskyvyyttöä.”

Eija Seppänen-Bolotinskin

kommentti:

”Hei viruskeskustelijat! Jyri Här-

könen esitti mielenkiintoisen kysymyksen, johon Jyri Vestola antoi hyvän vastauksen. Myös silloin, kun minä opiskelin, opetettiin, että 'isäntäsolunsa ulkopuolella virukset ovat metabolisesti (eli aineenvaihdunnaltaan) inaktiivisia (eli ei-toimivia) kappaleita. Koska ne eivät myöskään itsenäisesti pysty lisääntymään, ovat ne näin ollen elottomia.' (Näin siis vanhoina hyvinä aikoina eli v. 1978 'Lääketieteellinen mikrobiologia')... Sen sijaan 19.7.2002 Suomen Lääkärilehden artikkelissa 'Poliovirusia postimyyntistä?' opetetaan jo varovaisemmin: 'Virus on makromolekyylin muodostama kompleksi, joka pystyy lisääntymään isäntäsolun monistuskoneiston avulla. On semanttinen (eli merkitysopillinen) kysymys, pitäisikö virusta pitää elävänä vai kuolleenä.' Eli tässä tulee mukaan se kysymys, mitä me tarkoitamme elämällä. Jyri Vestolan vastaus oli hyvä ja kattava, kiitos siitä."

Jyri Härkönen:

"Kiitos tästä kommentista. Nyt minä ainakin olen himpun verran viisaampi tämän aiheen osalta. Osaatko muuten arvioida, mihin perustuu se väite, että optimistisimmat tiedemiehet ovat puhuneet bakteerien tuottamisesta noin 50 vuoden päästä?"

Jyri Vestola:

"Oletan, että tarkoitat elävän bakteerin valmistamista elottomasta aineesta? (Bakteereita tuotetaan jo nyt moninlaisiin tarkoituksiin. Otetaan bakteeri luonnosta ja pistetään se lisääntymiseen sopivaan ympäristöön → bakteerin tuottamista. Tuottamisprosesseissa voidaan myös muokata bakteereita niin, että syntyy myös uusia bakteerikantoja → uusien bakteerien 'luomista'.)

Kysymykseen en voi kuin todeta, että se ei ole muuta kuin nyky(materialistisen)tieteen ylioptimistista ajattelua. Bakteerin tuottamista elottomasta aineesta pitävät mahdollisena (ainakin teoriassa) sellaiset tieteentekijät,

jotka lähtevät siitä olettamuksesta, että elämä on lähinnä monimutkainen kemiallinen ilmiö (materialistinen käsitys) tai että elämä on luonnollista energiaa, joskin vaikeasti hallittava fyysikaallinen ilmiö (toinen vitalistisista käsityksistä).

He olettavat myös, että mitä pidemmälle päästään eliöiden fyysikaallis-kemiallisessa tietämyksessä, sitä lähempänä ollaan elämän mysteerin ratkaisemista. Eli lähempänä keinoa, jolla voidaan tuottaa esimerkiksi elävä bakteeri elottomasta materiaalista.

Olen kuitenkin vakuuttunut, että nämä optimistisimmat tiedemiehet, jotka mainitsit, saavat työskennellä asian parissa vähintään ikuisuuden. Senkin jälkeen he saavat tuotettua korkeintaan optimisminsa pessimismiin.

Urantia-kirjassa mainitaan tähän asiaan liittyen seuraavaa:

Elämää on sekä mekanistista että vitalistista – aineellista ja hengellistä. Urantian fyysikot ja kemistit tulevat pääsemään yhä pidemmälle kasvi- ja eläinkunnan protoplasmaismuotojen ymmärtämisessä, mutta koskaan he eivät pysty tuottamaan eläviä organismeja. Elämä on jotakin, joka eroaa kaikista energian ilmenemismuodoista; fyysisten luotujen aineellinen elämä ei sekään luonnostaan kätkeydy aineeseen. [403:7]

On mahdotonta tarkalleen määrillä liikkuvan kohteen täsmällinen sijainti ja samalla sen nopeus; jokainen yritys jommankumman mittaamiseksi merkitsee väistämättä sitä, että toinen muuttuu. Kuolevaisen ihmisen eteen nousee samanlainen paradoksi, kun hän ryhtyy tekemään kemiallista analyysiiä protoplasmaasta. Kemisti voi antaa selvityksen kuolleen protoplasman kemiasta, mutta elävän protoplasman fyysistä rakennetta tai sen dynamiikkaa hän ei voi selvittää. Tiedemiehet pääsevät kylläkin kerta kerralta yhä lähemmäksi elämän salaisuuksia, mutta he eivät koskaan saa niitä selville, ja tämä johtuu yksinomaan siitä, että analysoidakseen protoplasmaa heidän on tapettava se. Kuollut

protoplasma painaa saman kuin elävä protoplasma, mutta se ei ole samaa. [737:1]

Pubumme elämästä 'energiana' ja 'voimana', mutta todellisuudessa se ei ole kumpaakaan. Vahvuus-energia reagoi monin tavoin gravitaatioon, mutta elämä ei niin tee. Myöskään malli ei reagoi gravitaatioon, sillä se on sellaisten energioiden muodostelma, jotka jo ovat täyttäneet kaikki gravitaatioon reagoimisen vehvöllisuudet. Elämä sellaisenaan on jonkin mallin mukaan muodostellun tai muulla tavoin erillistetyn energiäjärjestelmän – aineellisen, mielellisen tai hengellisen – elävöitymä. [404:4]

Elämän muodosteluun evoluutionaarisilla planeetoilla liittyy joitakin seikkoja, jotka eivät ole meille kokonaan selviä. Käsitämme täysin Elämänkantajien sähkökemiallisten kaarvojen fyysisen organisaation, mutta emme kaikilta osin ymmärrä elämän aktiivointikipinän olemusta ja alkulähdetä. Tiedämme elämän virtaavan Isästä, Pojan kautta ja Hengen toimesta. On enemmän kuin mahdollista, että Valtiashenget ovat koko luomistuloksen ylle vuodatetun elämänvirran seitsenkertainen kanava. Mutta emme käsitä menetelmää, jolla vahvoa Valtiashenki osallistuu uudella planeetalla elämän lahjoittamisen alkutapahtumaan. Olemme vakuuttuneita myös Päivien Muinaisten osuudesta saatettaessa elämä uudessa maailmassa alkuun, mutta tämän osallisuuden luonteesta olemme täysin tietämättömiä. Tiedämme kyllä, että Universumin Äiti-Henki tosiasiallisesti elävöittää elottomat rakennepuutteet ja antaa tällaiselle aktivoitulle plasmalle kyvyt organismijälkeläisten tuottamiseen; panemme merkille, että nämä kolme ovat ne Seitsenkertaisen Jumalan tasot, joita joskus nimitetään ajallisuuden ja avaruuden Korkeimmiksi Luojiksi; mutta muutoin emme tiedä paljonkaan Urantian kuolevaisia enemmän – tiedämme yksinkertaisesti vain, että käsite on Isän huomassa, sen julkitulo on Pojassa ja elämän toteutuminen Hengessä. [404:5]"

Suomen Urantia-seuran hallitus ja komiteat

<p>HALLITUS</p> <p>Tapio Talvitie, puheenjohtaja Kuurinkuja 3 02750 ESPOO Puh. (09) 505 4845 <i>tapio.talvitie@kolumbus.fi</i></p> <p>Reijo Hamari, varapuheenjohtaja Kosteperänkatu 2 A 84, 90100 OULU Puh. (08) 342 046; 040 502 6604 Faksi (08) 555 5437 <i>reijo.hamari@luukku.com</i></p> <p>Helena Juola, sihteeri Kalastajanmäki 10 E 70, 02230 ESPOO Puh. (09) 884 9783; 050 530 7785 <i>helena.juola@pp.inet.fi</i></p> <p>Tapio Pulli, rahastonhoitaja Lillbyntie 40, 21610 KIRJALA Puh. (02) 454 4927 <i>tapio.pulli@kolumbus.fi</i></p>	<p>Jäsenkomitea</p> <p>Matti Hökkä (08) 530 4152 0400 583912</p> <p>Aili Nurmiaho (019) 688 0048 kesäas. (015) 434 209</p> <p>Ritva Niemeläinen (05) 451 3216</p> <p>Pekka Nurmela 0400 803 478</p> <p>Erkki Tahvanainen 050 570 8942</p>	<p>Julkaisukomitea</p> <p>Maija Heikkilä (09) 323 4147</p> <p>Seppo Kanerva (09) 694 7989 040 524 3759</p> <p>Leena Kari (09) 445 883</p> <p>Jouni Nurmi (09) 755 5070</p>
<p>Tuula Parviainen, jäsenkomitean pj. Haapainojantie 33, 16900 LAMMI Puh. (03) 674 3226</p> <p>Martti Vanninen, julkaisukomitean pj. Krattivuorentie 9 E 13, 02320 ESPOO Puh. (09) 809 2160; 040 727 8714 <i>martti.vanninen@kolumbus.fi</i></p> <p>Raimo Ala-Hynnä, koulutuskomitean pj. Tyyppäläntie 2 A 1, 40250 JYVÄSKYLÄ Puh. (014) 635 176; 0400 889 732 <i>gadonia@pp.kolumbus.fi</i></p> <p>Erja Kalenius, konferenssikomitean pj. Heinäinpesäntie 5, 33680 TAMPERE Puh. (03) 387 9299; 040 705 5572</p> <p>Matti Hulkkonen, nuorisokomitean pj. Hanhijärventie 139 as 2 53100 LAPPEENRANTA Puh. (05) 451 3216; 050 516 0412 Fax. (05) 413 2499 <i>matti.hulkko@surfeu.fi</i></p>	<p>Koulutuskomitea</p> <p>Hanna Holopainen (02) 237 3073 040 763 0917</p> <p>Pentti Lehtelä (09) 805 5209; 049 609790</p> <p>Seppo Niskanen (09) 694 7989 040 526 8283</p> <p>Anja Vuori (02) 822 3043</p>	<p>Konferenssikomitea</p> <p>Kalevi Eklöf (09) 879 9474 0400 45 1471</p> <p>Yrjö Kuikko (05) 414 1542</p> <p>Eija Seppänen-Bolotinski (09) 874 2194</p> <p>Matti Tossavainen (09) 873 2255</p>
<p style="text-align: center;">Nuorisokomitea</p> <p>Jyri Härkönen Rauni Välikangas 050 595 4567 (016) 356 0557; 040 7713732</p>		

Esitelmätilaisuudet Helsingissä

Seura järjestää syyskaudella 2002 neljä esitelmätilaisuutta Helsingin **Kruununhaassa** osoitteessa **Meritullinkatu 13 G** (erillisen piharakennuksen 2. kerros). Tilaisuudet pidetään lauantaisin, alkaen kello **16**. Tilaisuuksiin on vapaa pääsy. Tervetuloa!

7.9.2002 Joel Rehnström

Sakramentit ja muut pyhät toimitukset

5.10.2002 Erja Kalenius

Nuorten aikuistumisleirit

9.11.2002 Seppo Kanerva

Onko länsimainen sivilisaatio vanha ja väsynyt?

7.12.2002 Sinikka Lilja ja Seppo Niskanen

Mikä on elämässä tärkeintä?

Opintoryhmät tiedottavat

Suomen Urantia-seuran pääasiallisin tehtävä on *Urantia-kirjan* opetusten edistäminen ja opintoryhmien sekä yksittäisten kirjan lukijoiden kaikinpuolinen palveleminen. Seura ei tyrkytä apuaan, vaan haluaa tukea kaikkia niitä ryhmiä ja yksittäisiä kirjan lukijoita, jotka haluavat olla seuran kanssa yhteistyössä. Seuran jäsenet ja seuraan kuulumattomat ovat tässä suhteessa samassa asemassa. Seura välittää alustajia ja ryhmien vetäjiä, hoitaa pyydettyä opintoryhmien tilojen varaukset, maksaa ryhmien puolesta kohtuulliset tilavuokrat sekä hoitaa tiedotuksen ja postituksen, jotta ryhmät itse voivat keskittyä kaikkein tärkeimpään: *Urantia-kirjan* opiskeluun. Kaikki palvelu on maksutonta. Halukkaat voivat ottaa yhteyttä koulutuskomitean puheenjohtajaan tai muihin seuran toimihenkilöihin. Seuraavassa on lueteltu *Urantia-kirjan* opiskeluun omistautuneita ryhmiä. Olet tervehtullut mihin tahansa ryhmään. Mikäli paikkakunnallasi ei ole ryhmää, ota yhteyttä seuran koulutuskomiteaan. Halukkaat itsenäiset ryhmät voivat julkaista tietonsa Heijasteessa.

Helsingin seutu

Ryhmä, jonka vetäjänä on *Seppo Niskanen*, puh. (09) 694 7989 (s-posti: seppo.niskanen@mediakoti.fi), kokoontuu joka toinen tiistai parittomin viikoin klo 17.00 osoitteessa Meritullinkatu 13 G, HELSINKI. Aloitamme kirjan alusta.

The English Study Group meets every second Tuesday at *Seppo Kanerva's* home, Aurinkoranta 6 B 22, 00990 HELSINKI, phone (09) 694 7989 (email: seppo.kanerva@mediakoti.fi).

Opintopiirin kokoukset jatkuvat Meritullinkatu 13 G:n kokoustilassa tiistaisin parillisin viikoin 1.10. – 10.12. klo 18–20. Jatkamme neljännestä osasta, luku 141. *Pertti Leinonen*, puh. (09) 852 1992; 0500 416 336 (s-posti: tmi.leinonen@kolumbus.fi).

Ylistykseen ja rukoukseen omistautunut opintoryhmä kokoontuu sunnuntaisin klo 15.00–17.00 (29.9., 13.10., 10.11. ja 8.12.) os. Meritullinkatu 13 G, Helsinki. *Joel Rehnström*, puh. (09) 221 3125 (s-posti: joel.rehnstrom@pp.inet.fi).

Hyvinkää

Tietoja toiminnasta antaa *Kari Haavisto*, puh. (019) 461 421 (s-posti: kari.haavisto@pp.inet.fi).

Joensuu

Tietoja antaa *Leena Kalaja*, Somerotie 8 C, 80230 JOENSUU, puh. (013) 313 630.

Jyväskylä

Ryhmä kokoontuu tiistaisin parillisina viikkoina klo 18.00–19.30 kaupunginkirjaston kerhohuoneessa. Lisätietoja saat *Raimo Ala-Hynniltä*, Vanhatie 29, 40530 JYVÄSKYLÄ, puh. (014) 372 2602 (s-posti: gadonia@kolumbus.fi).

Kotka

Tietoja opintotoiminnasta antaa *Marja-Leena Valkeinen*, Tuukkalanpolku 20, 48410 KOTKA, puh. (05) 228 2516.

Lahti

Lisätietoja: *Kalervo Juntunen*, puh. (03) 787 2302.

Lammi

Lammin ja ympäristön toiminnasta kiinnostuneille antaa tietoja *Tuula Parviainen*, Haapainojantie 33, 16900 LAMMI, puh. (03) 674 3226.

Lappeenranta

Tietoja antavat *Yrjö Kuikko*, puh. (05) 414 1542, ja *Matti Hulkkonen*, puh. (05) 451 3216 tai 050 516 0412.

Lempäälä

Keskusteluryhmä kokoontuu keskiviikkoisin parittomina viikkoina klo 18.00–21.00. Yhteyshenkilönä toimii *Kalevi Krekilä*, Tampereentie 250, 37560 LEMPÄÄLÄ, puh. (03) 367 7038.

Oulu

Tietoja antavat *Reijo Hamari*, Kosteperänk. 2 A 84, 90100 OULU, puh. (08) 342 046 tai 040 502 6604, ja *Matti Hökkä*, puh. (08) 382 706 tai 0400 583 912.

Pieksämäki

Tietoja antaa *Johannes Partanen*, Savontie 24-26 C 11, 76100 PIEKSÄMÄKI, puh. (015) 487 069.

Rauma

Tietoja antaa *Anja Vuori*, Kirsikkatie 13, 26660 RAUMA, puh. (02) 822 3043.

Rovaniemi

Suomen pohjoisin opintoryhmä kokoontuu maanantaisin klo 17.00 Ompeluateljee Vallaksen tiloissa, Jaakonkatu 3–5 A 2, 92600 ROVANIEMI. Lisätietoja: *Raija Vallas*, puh. (016) 346 315.

Seinäjoki

Tietoja antaa *Pentti Räisänen*, Kullaanmäentie 126, 60800 ILMAJOKI, puh. (06) 424 7251 tai 02040-74816.

Tampere

Tampereen opintoryhmä kokoontuu joka toinen keskiviikko kirjastotalo Metsossa. Lisätietoja: *Kaarin Köntti*, puh. (03) 265 0578.

Turku

Turun opintoryhmän toiminnasta antaa tietoja *Tapio Pulli*, Lillbyntie 40, 21610 KIRJALA, puh. (02) 454 4927 (s-posti: tapio.pulli@kolumbus.fi).

Vaasa

Lisätietoja: *Tapani Härkönen*, puh. (06) 312 1832.

Málaga, Espanja

Espanjan suomalainen keskusteluryhmä. Tietoja antaa *Pentti Suutarinen*, puh. +34 (952) 661 043.